

TẬP 6
HỒI 57

Xương Hợp Thành

R

ời Tiểu Trì Trấn, Tiểu Phàm, Bích Dao, Thạch Đầu bay về hướng đông.

Qua một quãng đường, cả ba dừng lại, Thạch Đầu quay hỏi Trương Tiểu Phàm: "Trương huynh đệ, đệ định đi đâu?"

Trương Tiểu Phàm ngần ngừ, nói: "Các sư huynh tử Lý, Yến trong Phần Hương Cốc đều nói sư phụ muốn đến Lưu Ba Sơn ở Đông Hải nên đệ định đến đó trước, còn huynh?"

Thạch Đầu nghĩ một thôi rồi hùng hồn: "Thế thì huynh cũng đi. Cho dù sư phụ gọi huynh chỉ để ngao du thiên hạ, tu thân đắc đạo, nhưng vừa hay nghe Ma giáo lại đang định làm mưa làm gió nên huynh lại càng phải đến giúp một tay!"

"Hừ", bỗng một tiếng cười nhạt xen vào, tiếng cười của Bích Dao.

Nàng lạnh lùng: "Được, rất có khí phách, nhưng các người có xem lại mình là ai chưa? Ta e là các người không những không hàng yêu diệt quái được mà ngược lại còn bị lũ yêu ma đó thuần phục."

Thạch Đầu nghe xong dờ người ra không biết phải đáp thế nào. Hắn quay đầu nhìn Trương Tiểu Phàm thì thấy Tiểu Phàm cũng đang bối rối nhìn lại.

Bích Dao lạnh lùng nói tiếp: "Các người cứ đợi đấy mà xem!"

Trương, Thạch hai người đều thập phần lúng túng, nhưng Tiểu Phàm có đỡ hơn. Hắn đã từng có một thời gian sống cạnh Bích Dao nên ít nhiều có biết về tính cách con người nàng, nên cũng không để tâm lắm. Nhưng Thạch Đầu thì có khác. Vốn là một nam nhân thẳng thắn bộc trực, nay đột nhiên bị Bích Dao đốp cho mấy câu, hắn không khỏi vô cùng bức bối khó chịu, nhưng lại không nổi khùng với cô gái thướt tha xinh đẹp trước mặt, đành ôm nỗi ầm ức trong lòng. Đột nhiên hắn nghĩ đến lời răn phải rời xa nữ sắc của sư phụ trước khi ra đi, bởi trên đời này khó hiểu nhất là đàn bà con gái, nhất là các cô gái mỹ miều xinh đẹp. Lời sư phụ hôm nào giờ mới thấy nhất nhất ứng nghiệm, sư phụ quả là anh minh sáng suốt!

Tiểu Phàm nhìn Thạch Đầu thấy hắn vẫn đang bần thần đứng đó không nói câu gì, cảm thấy hơi ái ngại. Hắn đầu biết thực ra Thạch Đầu đang nghĩ đến những lời dạy của sư phụ, đang ca ngợi sư phụ anh minh thông hiểu về thế giới đàn bà, mà lại cho rằng Thạch Đầu đang bức tức vì những lời của Bích Dao mà thôi.

Tiểu Phàm quay lại vẫn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Bích Dao, bèn thở dài hỏi: "Thế cô định đi đâu?"

Bích Dao nhìn Tiểu Phàm, "hừ" một tiếng, đáp: "Ai khiến người lo!"

Tiểu Phàm nghe vậy, lại càng ấp úng nói không ra lời, nhưng trong lòng lại không lấy làm tức giận. Giờ đây, nếu một mình đến Lưu Ba Sơn trước thì dường như là cố tình chọc giận Bích Dao, nàng tức giận là chuyện đương nhiên. Đúng lúc này, Thạch Đầu bước đến nhìn Tiểu Phàm với con mắt đồng tình rồi giơ tay vỗ vỗ vai Tiểu Phàm có vẻ rất thông cảm.

Cả ngày hôm đó Tiểu Phàm và Thạch Đầu rốt cuộc vẫn không thể hỏi được Bích Dao định đi đâu. Từ lúc hai người bị Bích Dao đố cho mấy câu thì không còn dám nói năng gì nữa. Cả ba cứ thế đi về hướng đông, mà Bích Dao luôn đi trước hai người.

Trên đường đi, Bích Dao chẳng nói chẳng rằng khiến Tiểu Phàm, Thạch Đầu bối rối khôn tả. Hai người đang nói chuyện vui vẻ, thấy Bích Dao lườm một cái thì lập tức hoặc là thấp giọng xuống, hoặc là im bật ngay. Cứ như vậy ba ngày liền, ba người mới đến một thành lớn, Xương Hợp Thành.

Họ đi vào thành, Thạch Đầu và Tiểu Phàm hỏi thăm thì biết Xương Hợp là trấn thành tương đối lớn, cách Đông Hải không xa.

Từ đây đi về phía đông bốn trăm dặm là đến bờ biển.

Ba người đi trong thành thấy nhiều người ăn mặc giống người ở Trung Nguyên. Vốn dĩ những người đến đây phần lớn là thương nhân, họ chỉ trọ lại vài ngày rồi đi. Nhưng lạ lùng là lúc này có rất nhiều tu sĩ đi lại trên đường phố. Nhìn cách ăn mặc thì có vẻ như không cùng một môn phái, không biết có phải họ cũng muốn đến Đông Hải Lưu Ba Sơn hay không?

Tiểu Phàm, Thạch Đầu định tìm một nhà trọ nhỏ nghỉ qua đêm, sáng sớm hôm sau sẽ đến Lưu Ba Sơn. Hai người bàn bạc xong, nhìn Bích Dao đang đứng bên cạnh. Cứ ngỡ Bích Dao đã nghe thấy hết, nhưng không ngờ nàng dường như không để ý gì, mà cứ đứng nhìn đoàn người đi lại trên phố.

Thấy vậy, Tiểu Phàm thở một hơi, lấy dũng khí bước lên hỏi: "Bích Dao cô nương, cô thấy thế có được không?"

Bích Dao giết mình.

Tiểu Phàm thấy nàng hơi nhú mày tần ngần, không có vẻ lạnh nhạt mà như đang nghĩ điều gì đó rồi hỏi lại: "Cái gì?" Hỏi xong, không chờ trả lời, nàng lại chớp mắt nhìn ra phía xa. Tiểu Phàm nhìn theo, chỉ thấy người người đi lại tấp nập, trong đó có nhiều người ăn mặc kỳ quái, có vẻ như đều là các tu sĩ. Hắn không hiểu Bích Dao rốt cuộc đang nhìn cái gì.

Bích Dao trầm lắng một chút rồi quay đầu lại: "Người vừa hỏi ta cái gì?" Tiểu Phàm nói với nàng việc tìm nhà trọ nghỉ qua đêm, nhưng không thấy Bích Dao đáp lời, lại thấp giọng hỏi tiếp: "Sau đây cô nương định làm gì? Cô không thể đi cùng đến gặp sư phụ tôi được. Tôi thấy trong thành này có rất nhiều tu sĩ chính phái, nếu thân phận của cô bị bại lộ thì nguy hiểm vô cùng."

Bích Dao bĩu môi ngó Tiểu Phàm: "Người lo cho sự an nguy của ta hay sợ ta liên lụy đến người?"

Tiểu Phàm ngẩn người. Đôi mắt trong như giọt nước đang nhìn hắn một cách nghi ngờ. Tiểu Phàm lại càng bối rối bội phần.

Bích Dao bật cười rồi quay người bước đi.

Thạch Đầu từ xa bước tới, ngó Bích Dao rồi hỏi Tiểu Phàm: "Thế nào, cô ta nói sao?"

Tiểu Phàm chưa kịp đáp thì Bích Dao đã quay lại mỉm cười: "Chẳng phải các người đang muốn tìm nhà trọ sao? Sao còn không đi?"

Tiểu Phàm và Thạch Đầu nhìn nhau. Trên mặt Thạch Đầu lộ rõ vẻ khâm phục như ngầm dựng ngón trỏ nói với Tiểu Phàm: "Trương đệ, đệ thật xuất sắc, chỉ nói có vài câu đã thuyết phục được cô ta." Tiểu Phàm lại không hiểu vì sao Thạch Đầu tán thưởng mình, chỉ cười khổ rồi lặng lẽ cùng Thạch Đầu theo sau Bích Dao.

Có phải hắn đã sa vào mối quan hệ quá sâu sắc với người con gái của Ma giáo hay không?

Ý Tiểu Phàm và Thạch Đầu chỉ cần một quán trọ nhỏ nghỉ ngơi. Không ngờ đi một lát thấy Bích Dao bước vào một khách sạn có tên "Hải Vân Lâu", khách sạn này phải lớn hơn nhà trọ hai người định tìm ít nhất mười lăm lần!

Tiểu Phàm, Thạch Đầu đang ngạc nhiên nhìn nhau thì đã thấy Bích Dao bước vào nên cũng phải bấm bụng bước theo. Tiểu Phàm quay sang hỏi Thạch Đầu: "Thạch đại ca, huynh còn bạc không? Đệ chỉ còn hai lượng." Nói đến đây, Tiểu Phàm bỗng dừng lại nghĩ ngay đến bốn lượng bạc bị Chu Nhất Tiên lừa mất. Thạch Đầu không để ý đến nét

mặt Tiểu Phàm, lúng túng: "Ta chỉ có nhiều hơn đệ hai lượng", rồi lại hạ giọng thấp hơn: "Nhìn cách bài trí ở đây, có lẽ ít nhất cũng phải ba bốn mươi lượng một người mới đủ."

Lúc này Bích Dao đã bước đến quây. Lão chủ quán mỉm cười cầu tài: "Cô nương, phải chăng cô muốn thuê phòng?"

"Bịch!" Một xâu tiền văng xuống trước mặt lão chủ quán. Xem ra xâu bạc ít nhất cũng phải một trăm tám mươi lượng!

Lão tròn mắt rồi lập tức càn xun xoe hơn: "Cô nương yên tâm, khách sạn của tôi đã nổi tiếng lâu năm. Cô nhất định sẽ thấy như đang ở nhà."

Bích Dao ngắt lời: "Ta muốn một phòng sang trọng, sạch sẽ." Quán chủ gật đầu lia lia: "Tất nhiên rồi, tất nhiên rồi."

Bích Dao nhìn về phía sau: "Tìm cho hai người kia một phòng." Chủ quán nhìn Tiểu Phàm và Thạch Đầu rồi quay đầu lại cười với Bích Dao: "Hai vị này cũng ở phòng..." Bích Dao "hừ" một tiếng, ngắt lời: "Cho họ ở phòng hạng bét là được rồi."

Lão chủ quán bối rối im bật.

Trương Tiểu Phàm, Thạch Đầu đứng đó cũng im bật

Cuối cùng lão chủ quán gọi người làm đến dẫn phải tiếp đón Bích Dao như công chúa, còn Tiểu Phàm, Thạch Đầu lão ta cũng không dám để ở phòng rẻ tiền mà sắp xếp cho hai người một phòng hạng trung. Thạch Đầu và Tiểu Phàm lại không hề để ý đến việc ở phòng loại gì, bởi cả hai đều không phải là những cậu ấm lớn lên trong nhung lụa.

Nhưng qua lần này, cả hai hiểu thêm một chút về tính cách của Bích Dao.

Khách sạn chỉ ồn lên một chút khi ba người tới nơi. Sau khi ai vào phòng nấy, lũ quán lại trở nên tĩnh lặng.

Trên đường, những dòng người vẫn nườm nượp qua lại. Màn đêm dần buông.

Lại có hai người, một già một trẻ bước vào. Người già trên tay cầm một tay nải bằng vải, trên đầu viết bốn chữ "Tiên Nhân Chỉ Lộ." Người trẻ là một bé gái, tay cầm một xâu mít quả, đang ăn rất ngon lành.

Đích xác là Chu Nhất Tiên và cháu gái Tiểu Hoàn của ông ta.

Chu Nhất Tiên nhìn xung quanh, Tiểu Hoàn cũng nhìn xung quanh với con mắt tò mò. Với tiểu nha đầu quen dãi nắng dầm sương, cách bài trí ở đây thật quá sang trọng. Cô bé hít một hơi rồi hỏi nhỏ: "Ông, có phải ông đã đi nhầm đường rồi không?"

Chu Nhất Tiên liền nói: "Người nghĩ ông người già quá nên không biết đâu với đâu rồi chứ gì?"

Tiểu Hoàn hình mũi: "Không phải vậy sao?."

Chu Nhất Tiên bị cháu hỏi một hơi, liền quắc mắt quát nhỏ: "Người cứ đợi đấy mà xem."

Nói xong, ông ta quay đầu nhìn tứ phía. Thấy lão Quán chủ đang đứng một góc gầy bàn tính, ông ta liền kéo Tiểu Hoàn bước lại gần. Lão chủ quán cảm thấy có người đến liền ngừng đầu lên đón chào, bỗng giật mình, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Chu Nhất Tiên mỉm cười hỏi: "Ông chủ Vương còn nhớ ta không?"

Ông chủ Vương "a" một tiếng, rồi từ đằng sau bước ra với dáng vẻ vô cùng kính cẩn mừng rỡ, càng ngạc nhiên hơn khi thấy Tiểu Hoàn đứng bên cạnh. Lão xá dài: "Ra là lão thần tiên, ngài đã đến rồi. Ôi, đã hơn ba mươi năm không gặp, tiểu nhân không lúc nào không nhớ đến ngài!"

Chu Nhất Tiên mỉm cười với vẻ rất tiêu sái rồi nhẹ phất bụi trên người, nói: "Ta vốn không phải là phàm nhân, mấy năm nay cưỡi mây đạp gió ngao du đó đây, đến sơn tiên vấn an các tiên nhân, tận hưởng tinh hoa của trời đất, nào có thời gian đến với người."

Tiểu Hoàn đứng bên cạnh sau khi nghe thấy những lời đó, liền ngã lăn huych xuống đất!

Chủ quán họ Vương thì gật đầu lia lịa không chút nghi ngờ, đáp: "Phải, phải, lão thần tiên, ngài đương nhiên là không giống những kẻ phàm trần rồi."

Nói rồi, lão rối rít mời Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn vào ngồi trong khu thượng phẩm, tiếp lại quát gọi người dâng trà ngon.

Chu Nhất Tiên mỉm cười nhìn xung quanh: "Xem ra, mấy năm nay việc kinh doanh của ngài phát đạt không ít."

Wương lão cung kính cúi đầu: "Dạ, toàn nhờ hồng phúc của ngài đấy ạ!"

Chu Nhất Tiên ho một tiếng, nói: "Lần này ta đi thăm một người bạn cũ ở Đông Hải, nhưng khi qua đây lại nghĩ đến kỷ niệm năm xưa, nên mới đáo qua xem ngài bây giờ thế nào. Tối nay ta nghỉ ở đây vậy."

Wương lão gật đầu liên hồi: "Dạ, tất nhiên rồi, ngài nghỉ ở đây mới là nể mặt tiểu nhân đấy ạ, tiểu nhân còn đang định gọi người nhà ra yết kiến ngài."

Chu Nhất Tiên ha hả cười rồi để tay vào trong lòng, nói: "Nghỉ một đêm bao nhiêu tiền?"

Wương lão lập tức xua tay: "Xem ngài kìa, tiểu nhân mong ngài đến còn chẳng được, sao còn dám lấy tiền của ngài?"

Chu Nhất Tiên vẫn để tay trong lòng, lắc đầu nói: "Ôi, ông chủ Vương! Ta biết năm đó cũng có chỉ bảo ngài vài câu, nhưng việc kinh doanh làm ăn thì không thể không có quy tắc..."

Chủ quán họ Vương dường như hơi xúc động: "Ngài xem, nếu không có sự chỉ bảo tận tình của ngài năm đó, tiểu nhân đâu có ngày hôm nay!" Nói đến đây, lão nhìn xung quanh rồi thấp giọng: "Nếu không phải ngài mách cho tiểu nhân việc trồng cây thần tài ở Đông Hải Long Động thì làm sao tiểu nhân có thể phát tài suốt ba mươi năm. Hôm nay ngài đến đây tiểu nhân mà dám nhận tiền của ngài thì chẳng phải sẽ bị thiên lôi đánh chết hay sao!"

Chu Nhất Tiên cả cười: "Vậy thì cung kính không bằng tuân lệnh."

Vương chủ quán gật đầu mừng rỡ, quay lại cất đặt vài câu. Người làm bước đến nói thượng phòng đã được chuẩn bị xong. Vương lão đứng dậy đích thân đưa Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn tới tận phòng. Trên đường đến hậu viên, Tiểu Hoàn không ngớt nhìn quanh. Cô bé thấy cách xây dựng ở đây thật kỳ lạ. Lầu cao ba tầng, có sáu góc, ở giữa là một sân lớn bằng đá xanh. Có thể đã lâu năm nên trên đá, cỏ rêu mọc um tùm. Ở chính giữa tầng đá có một cây hoa bông đơn độc, nhưng thân cây gầy guộc, cành lá thì khô quắt.

Chủ quán đưa họ đến một gian phòng tầng ba, ngồi một lát rồi biết ý đứng lên xin cáo lui. Trước khi rời đi còn nói, tối nay nhất định sẽ mời lão thần tiên thưởng thức một bữa thịnh soạn. Lão thần tiên tỏ ý từ chối, nói mình đã đắc đạo nhiều năm, không ăn món phàm trần. Nhưng Vương lão mời với thái độ kính cẩn, nhiệt tình khiến lão thần tiên cuối cùng cũng phải đồng ý.

Đợi chủ quán đi khỏi Tiểu Hoàn đóng kín cửa phòng. Trong phòng chỉ còn hai ông cháu, Chu Nhất Tiên cười hỏi Tiểu Hoàn: "Thế nào?"

Tiểu Hoàn đáp lại: "Vừa nãy có phải ông thật muốn trả tiền à? Nếu chẳng may ông ta nhận tiền thật thì sao?"

Chu Nhất Tiên cười với vẻ đắc ý: "Sao lại như thế được? Chu Nhất Tiên ta là tiên nhân đắc đạo, chuyện vật ấy sao lại khiến ta bận tâm!"

Tiểu Hoàn "hừ" một tiếng, nhăn mũi: "Thôi đi ông ơi, ông tưởng cháu không biết hay sao? Ông làm gì có đồng nào!"

Chu Nhất Tiên giật mình: "Quý con, Người nói cái gì?"

Tiểu Hoàn đáp: "Ông thường cất tiền ở ba chỗ, một chỗ ở thất lưng, một chỗ ở ống giày, còn chỗ kia là ở... - cô bé chỉ vào tay nải - nhưng ông đừng tưởng cháu không biết, bây giờ ý à, một xu ông cũng không có."

Chu Nhất Tiên hơi hoảng sợ, mặt đỏ lên, quát: "Đồ quỷ con, cái gì người cũng biết!"

Tiểu Hoàn nghịch ngợm ngó Chu Nhất Tiên: "Ông à, có phải ba mươi năm trước ông gạt lão ta cái gì phải không?"

Chu Nhất Tiên hơi cáu: "Nói láo, ta gạt hấn cái gì?"

Tiểu Hoàn "hừ" một tiếng rồi lại thủng thẳng: "Thôi đi ông ơi, Long Động Đông Hải là nơi bắt nguồn của biển lớn, là nơi linh thiêng của trời đất, chỉ ẩn hiện dưới biển sâu, sao lại có thể ở nơi trần tục này được? Lời của ông chỉ lừa được kẻ ngu ngốc như lão Vương chủ quán này thôi."

Chu Nhất Tiên bối rối cười, rồi thở dài một tiếng với vẻ hơi bùi ngùi.

Tiểu Hoàn nhú mày hỏi: "Ông sao thế?."

Chu Nhất Tiên trầm mặc một lát, khẽ nói: "Kỳ thực, chuyện này có liên quan đến phụ thân người."

Tiểu Hoàn vội hỏi: "Phụ thân cháu? Chẳng phải người mất đã hơn mười năm nay rồi sao?"

Chu Nhất Tiên gật đầu: "Ba mươi năm trước, khi cha cháu cũng chỉ nhỏ như cháu, bấy giờ ta đem cha cháu cùng đến Xương Hợp Thành này. Cha cháu tuy nhỏ nhưng lại là một thiên tài về tướng số, khi đó khách sạn này mới chỉ là một quán trọ bình thường. Cha cháu nhìn thấy chủ quán họ Vương này liền nói ông ta là người có tướng mạo tốt, trán rộng, khuôn mặt vuông nhưng không góc cạnh, đôi mắt to nhưng mày không cong, người này cả đời bình an, càng về sau càng phát đạt. Thế là ta..." nói đến đây Chu Nhất Tiên cười rồi tiếp: "Thế là ta lựa lúc, mách ông ta hãy trồng một cây hoa bôm trong Long Động Đông Hải, vận may nhất định sẽ tới, cho nên..."

Tiểu Hoàn nghe xong liền tiếp lời: "Cho nên ông ta làm theo lời ông rồi quả nhiên phát tài, việc kinh doanh càng ngày càng tốt, liền cho rằng đó là nhờ những lời chỉ bảo của ông mà ra, đúng không ạ?"

Chu Nhất Tiên cười đắc ý.

Tiểu Hoàn nhìn ông một lát rồi nói: "Nhưng cháu vẫn không hiểu, Long Động Đông Hải ông chỉ cho ông ta một cuộc là ở chỗ nào?"

Chu Nhất Tiên cười: "Lại đây", nói rồi kéo Tiểu Hoàn ra cửa sổ chỉ: "Chính là chỗ kia."

Tiểu Hoàn ngạc nhiên nhìn xuống chỗ cây hoa bông khắc khổ đang dở sống dở chết, hỏi lại: "Chính là chỗ này ý à, sao cái cây kia cứ như chỉ muốn chết thế?"

Chu Nhất Tiên cốc nhẹ vào đầu cháu gái: "Người đúng là, cái cây trồng trên đá, có thể tươi tốt được sao?"

Tiểu Hoàn nghe xong lặng thinh.

Chu Nhất Tiên nhìn lên trời, than: "Xem ra tối nay mưa to mất."

Màn đêm buông xuống, mưa bắt đầu rơi, cảnh vật vô cùng tĩnh lặng.

Bích Dao nghỉ tại thượng phòng ở tầng ba, còn Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu cùng ở dưới tầng một.

Thạch Đầu ngáy khò khò như rung trời chuyển đất. Tiểu Phàm trái lại lật bên nọ bên kia không sao ngủ được. Mãi, hắt mới thở dài một tiếng, vùng dậy, khoác áo choàng, ngồi một lát rồi đứng lên mở cửa bước ra.

Đêm tối như mực, không thể thấy gì trước mắt. Bỗng có một ánh sáng không biết từ đâu rọi xuống khiến Tiểu Phàm nhìn theo tới chỗ sâu thẳm của sân lữ quán, bóng cây hoa bông đứng sừng sững trong mưa, thấp thoáng rung rinh.

Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn trời rồi hít sâu một hơi.

Bầu không khí trong lành cùng những hạt mưa nhỏ lạnh dường như tràn vào lồng ngực hắt. Tuy đứng trong hành lang nhưng những hạt mưa li ti vẫn theo gió hắt vào tận mặt Tiểu Phàm.

Hắt quay lại cài cửa, rồi bước ra ngoài hành lang. Đêm khuya, gió vẫn rít từng cơn, mưa rơi tí tách.

Những giọt mưa từ trên bầu trời rơi xuống tấm đá xanh to trong sân lữ quán, bắn lên thành những bóng nước mờ ảo lung linh.

Mưa tu lại trên mái ngói, chảy róc rách khe khẽ như dòng suối nhỏ, khiến người ta có cảm giác như đang ở trong động sâu vắng lặng. Trong đêm tối, không biết từ đâu vọng lại một tiếng thở dài.

Gió thổi ào một cơn, mưa bỗng nặng hạt mù trời, áo Tiểu Phàm bị mưa làm ướt mấy nơi, nhưng hắt không hề để ý, cứ đứng lặng yên nhìn về phía trước.

Dưới gốc cây bông hiện ra một người cầm ô đứng lặng lẽ trong mưa, một đôi mắt rất trong đang chớp chớp như đang nghe thấy, đang cảm nhận được điều gì. Thiếu nữ nhẹ quay đầu nhìn về phía Tiểu Phàm.

Bầu trời bỗng như trầm xuống, mưa cũng lắng lại.

Tiểu Phàm và thiếu nữ lặng lẽ nhìn nhau không nói.

Mưa vẫn đang rơi, gió vẫn chưa ngừng.

- o O o -